

Tämä osa on hieman lyhyempi. Laskeuduin Winerian selästä vapisevin jaloin. En voinut uskoa, että olin juuri kiitännyt pilvien yläpuolella Naten perässä. Veden haltija nauroi solisevasti häkeltyneelle ilmeelleni. Winerian mustan karvapeitteen alla väreili silkkaa lihasta, se oli hyvässä kunnossa kuten Bruno. Siivet olivat voimakkaat ja niiden voimakkaat lyönnit saivat minut tuntemaan etteivät ne ikinä voisi pettää. Sidoimme pegasokset puuhun ja ensi kertaa katsoin kunnolla mihin olimme saapuneet. Satumainen tunnelma suorastaan kutsui minua. Olimme metsässä, mutta tämä metsä ei ollut sellainen, kuin minä metsän tunsin. Puut olivat lähes symmetrisen tarkkoja kopioita toisistaan, tasaisen latvuston läpi siivilöityi kultaisia auringon säteitä. Ne saivat paikan hehkumaan. Jalkani lepäsivät pehmeällä sammaleella, ja joidenkin puiden juuressa, kultaisen auringon säteen alla, rehotti valkoisia tähdenmuotoisia kukkia. Kaikki oli niin täydellistä, että teki mieli nauraa. "Aiotko toljottaa kukkia siinä koko päivän, vai mennäänkö me runoilijan luo? Nate kysyi herättäen minut lumouksesta. Mulkaisin häntä ja annoin katseellani ymmärtää, ettei minun kanssani leikitä. Harmikseni Nate kohautti vain olkiaan ja lähti kävelemään, kuin olisi varma, että seuraisin. Annoin periksi ja lähdin astelemaan hänen jalanjäljissään. Kuljimme puisen sillan yli, ja kurkistin laidan yli nähdäkseen kristallin kirkkaan veden, joka virtasi allamme. Pieniä hopeisia välähdyksiä uiskenteli vedessä, ne eivät olleet kaloja niin kuin aluksi luulin. Nate huomasi kysyvän ilmeeni ja selitti. - Nuo ovat veden henkiä, ne ovat matkalla Suureen Mereen, jossa he syntyvät uudelleen. - Kuolleita siis - Kuolleita veden asukkaita, kun minä kuolen, kuljen tätä samaa kautta Suureen Mereen, mutta Veden haltijat eivät synny uudestaan. Me jäämme Mereen loppuiäksemme Katselin vielä hetken hopeisia välähdyksiä ennen kuin jatkoin matkaa. - Jos kuolleet veden asukkaat menevät Suureen mereen, niin minne muut menevät?" - Ustropiassa on seitsemän elementtiä, ja seitsemän asukastyyppiä. Jokaisella elementillä on Mortem eli paikka jonne kuolleet menevät. Suuri Meri on veden asukkaiden paikka. Sataessa, uudelleensyntyneet putoilevat maahan. Maan asukkaat menevät puitten juuria pitkin puiden lehtiin, ja kun puut syksyllä pudottavat lehtensä, he uudelleensyntyvät. Ilman asukkaat kulkevat tuulen mukana taivaaseen, ja jokainen myrsky on tuulen puhaltamia uudelleensyntyneitä. Kivien asukkaat elävät pisimpään, vasta monien miljoonien vuosien päästä he kuluvat olemattomiin ja uudelleensyntyvät luolassa johon he kulkeutuvat maan alla miljoonia vuosia. Pimeyden asukkaat elävät varjoissa ja yön tullen kuolleet matkaavat lkuiseen Pimeyteen ja kerran vuodessa, Ustropian auringon pimetessä, uudelleensyntyneet palaavat varjoihin. Nämä asukkaat ovat kaikkein vaarallisimpia, vältä heitä, jos suinkin on mahdollista. Taikuuden asukkaat ovat kuolemattomia, heillä ei ole Mortemia. Viimeisenä ovat kaikkein voimakkaimmat asukkaat, energian asukkaat. Heidän kuolleet syntyvät uudelleen auringossa, tai kuussa. He palaavat Ustropiaan salaman välkähdyksinä. Sulattelin kuulemaani, ja kävin mielessäni läpi elementtejä. Kuolleita täytyi olla paljon, jos vaadittiin seitsemän eri paikkaa. Minnekköhän niistä minä mahtaisin mennä, jos en selviäisikään hengissä tästä. - Jade! Nate! Kuului käheä huuto, joka herätti minut. Eteeni oli ilmestynyt kasvustoon peittynyt mökki, jota ei aikaisemmin ollut.. Ovella seisoi vanha mies, joka viittoi kiivaasti meitä tulemaan sisään. Nate tarrasi kädestäni ja työnsi meidät ovesta. Vanhus vilkuili vielä ympärilleen ennen kuin sulki oven. - Näittekö te ketään metsässä? Hän kysyi hädissään, ja mietin, miksi hän oli niin vainoharhainen. Nate pudisti päätään ja vanhus rauhoittui. Hän sipsutti toiseen huoneeseen ja palasi mukanaan kaksi teekuppia ja kannu. Nate istui lähimmälle jakkaralle ja kehotti minua tekemään samoin. Vanhus silmäili minua arvioiden kaataessaan vihreää juomaa kuppiin. Ojentessaan sen minulle hän avasi suunsa. - Miksi tänne tulitte? Mitä minä voin teille antaa? Ennen kuin ehdin avata suuni, Nate vastasi. - Jos halajat auttaa maan tyttöä, sinun täytyy paljastaa se, minkä olet hengelläsi pitänyt salassa Vanhus

katsoi minua ja sitten Natea. - Te pyydätte minua kertomaan, missä Odestryn palatsi on, eikö niin? - Aivan. Vanhus tuumi hetken ja katsoin kuppiini. Vihreä neste näytti epäilyttävältä, ja päätin olla maistamatta. - Hyvä on, velvollisuuteni Maan tyttöä kohtaan on paljastaa tietoni. Jade, oletko valmis? Nyökkäsin, ja laskin kupin kädestäni valmiina muistamaan hänen sanansa. - Monta tietä olen kulkenut, Vain yhden niistä takanani sulkenut. Tähdessä alla kirkkaimman, Lepää paatsi Odestryn suurimman. Aeriksen tietä lentäkää Vuoristosta etelään. On paikka, jossa ei voi lentää, Sen läpi varoen menkää. Jos matkaa jatkaa halajatte, Te pimeyden haltijan voitatte. Matkanne pitkä päättyy Kun Odestry teille ilmestyy” Odotin runoilijan jatkavan, mutta lopetettuaan hän vaikenä kuin muuri. Pysähtyen täysin siihen, missä oli. En ehtinyt ihmetellä kauaa, kun Nate jo tarttui käteeni ja kiidätti meidät pegasosten luo. Kompuroidessani hänen perässään kuulin asukkaiden kuisketta. Maan tyttö. Pelastaja. Vaputtaja. Puiden latvoissa humiseva tuuli muodosti sanoja, jotka soivat korvissani. Noustessani jälleen Winerian selkään, päässäni pyöri niin monta asiaa. Yksi oli kuitenkin ylitse muiden, mitä hiivattua se vanha kääkkä selitti?